

Ma még magányos e nemzedék, magányos és szétszórt. Nem ütött pártot, nincs külön folyóirata, nem költözött még külön szüleitől. Aminthogy vezére sincs! Vezért az idősebb nemzedék adhatna, de kit vajjon? Németh László állhatott volna élére e nemzedéknek, ha idő előtt kedvét nem szegik olyanok, kikkel minden kortársat indokolatlanul azonosít.

Mi hát az ujság, mit a legfiatalabb nemzedék ígér? — kérdezhetnők magunkban mi is. Megdöbbenve várunk, felébrednek kétségeink önmagunk iránt. Nem nyilvánvaló, amit mindnyájan érzünk? Nem rí le erről a nemzedékről álom és irrealitás kábulata? Nem érzik rajta, hogy kockázatosabb kalandba indul, mint elődei? Hogy menekül a közvetlen mintáktól és fejest ugrik, jóllehet nem is tudja, partot fog-e érni? Nem ordít róla a megszállottság! De révületében senki sem kételkedhetik!

Senki sem tudhatja, neki lesz-e igaza, de ő örülne legjobban tévedésének! Korai még választ adni sejtéseire, mert csak sejtésekre felelhetnénk. De köszönnünk kell neki az ürügyet, melyet tiltakozásunkra, magyarázatunkra nyújtott. Ha nem egy kérdésben még meg nem lévő bizonyítékokkal is hadakozunk, hisszük, hogy a nemzedék művei — készek és születendőek — majdan minden szavunknál ékesebben szóló bizonyossággal és cáfolattal szolgálnak.

ÁPRILIS

*Tavasza készülődünk,
Benned is rügyek nyitnak —
Álmokat tép a kétség
De velünk van a szépség.*

*Mely új utakra kerget;
Gyomlálunk régi kertet,
Hol szánkig ér a dudva
Kezünk már érdes, durva.*

*És kiserken a vérünk,
Emberként, cífrán élünk,
Hazudjuk sok szép bűnünk
És egymás csókján fülünk.*

*Lázakat hajt a szél is
Járatod magad s én is,
Biztatom járadt ajkunk,
Frissüljön s kósza harcunk.*

*Talán ma érted szép lesz,
Ha értelek, ha értesz...
Vagy zajló jég a kedvünk?
És április szerelmünk.*

Imrik Klára